

18 Μαρτίου 2015

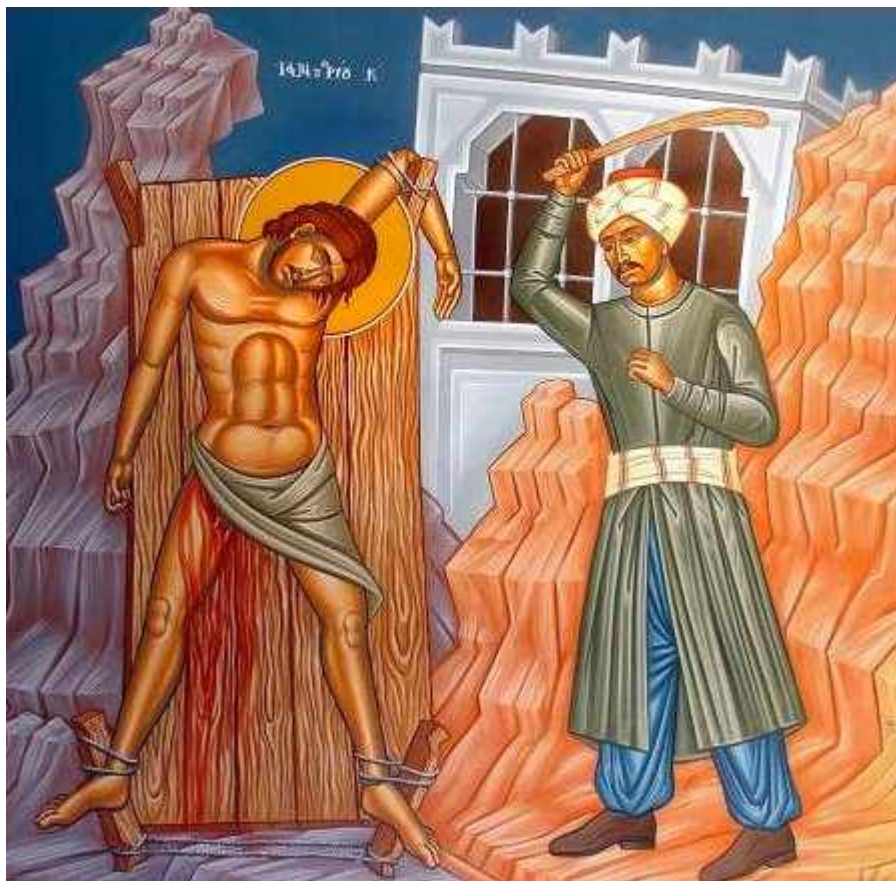
Ο Άγιος Νεομάρτυς Αναστάσιος ο εκ Σαμψούντας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις μικρές κοινωνίες τα σημαντικά γεγονότα θλιβερά ή χαρούμενα δεν ξεχνιούνται εύκολα.

Έτσι κι η ιστορία αυτή έμεινε αλώβητη από τον καταλύτη χρόνο. Κι η Στυλιανή Ιωαννίδου, που την είχε ακούσει από τη μητέρα της, την αφηγείτο πάντα με συγκίνηση στα παιδιά και στα εγγόνια της:

Σε κάποιο ορεινό χωριό της Σαμψούντας ζούσε την εποχή εκείνη ένας ιερέας που είχε μια κόρη πανέμορφη αλλά και ευλαβέστατη.

Ήταν δεκαοκτώ χρονών, όταν ένας Τούρκος μπέης από το Τσανακλί, γοητευμένος από την ομορφιά της, ζήτησε να την παντρευτεί. Η κοπέλα, αφοσιωμένη στην πίστη του Χριστού, αρνήθηκε κατηγορηματικά. Εκείνος όμως τυφλωμένος από το πάθος του δεν δίστασε να την αρπάξει με τη βία μέσα από το σπίτι της. Την έκλεισε στο σπίτι του κι έβαλε τουρκάλες να τη φυλάγουν για να μην τους ξεφύγει. Απελπισία κατέλαβε την κοπέλα. Ούτε έτρωγε, ούτε έπινε. Το ψυχικό της μαρτύριο έγινε γνωστό στο Τσανακλί και σ' όλα τα γύρω χωριά. Ο μπέης είχε ορίσει την ημέρα που θα την πήγαινε στο τζαμί να την τουρκέψουν, και εν συνεχεία να γινόταν ο γάμος τους.

Ένας ευσεβέστατος νέος από το ίδιο χωριό, ονομαζόμενος Αναστάσιος, πληροφορούμενος τη δραματική κατάσταση της κοπέλας, απεφάσισε να τη σώσει με θυσία της ζωής του. Φρόντισε πρώτα να πληροφορηθεί την ημέρα που θα την πήγαιναν στο τζαμί για τη διαδικασία του τουρκέματος και στη συνέχεια του γάμου. Έκρυψε ένα σπαθί στη μέση του και στάθηκε σε μια απόμερη γωνιά του δρόμου κοντά στο τζαμί. Μόλις αντίκρισε την κοπέλα να έρχεται συνοδευόμενη από Τούρκους και Τουρκάλες όρμησε σαν σίφουνας καταπάνω της.

- Μη φοβάσαι, της είπε ελληνικά. Με τη βοήθεια του Θεού θα σε σώσω!

Την άρπαξε με το αριστερό του χέρι μπροστά στα έκπληκτα μάτια των συνοδών της και την φορτώθηκε στην πλάτη του, ενώ με το άλλο κουνούσε το σπαθί δεξιά αριστερά για να τους απομακρύνει. Μόλις απομακρύνθηκαν τρομαγμένοι από την πλατεία του χωριού, έφυγαν τρέχοντας. Όσπου να συνέλθουν οι Τούρκοι από την σαστιμάρα τους και να πέσουν ξωπίσω τους, οι δύο νέοι είχαν εξαφανισθεί. Ο Αναστάσιος έκρυψε την κοπέλα σε κάποιο φιλικό σπίτι κι εκείνος έτρεξε στο βουνό.

Μάταια ο μπέης έψαξε απελπισμένα να την βρει. Πού κρύφτηκε, κανείς δεν έμαθε ποτέ. Κατόρθωσαν όμως οι άνθρωποι του μπέη να συλλάβουν τον Αναστάσιο. Κι αφού τον βασάνισαν ανελέητα, τελικά τον έσφαξαν και πέταξαν το βουτηγμένο στο αίμα κορμί του μέσα σ' ένα χαντάκι.

Με σπαραγμό ψυχής οι χριστιανοί πήγαν κρυφά τη νύχτα και τον ενταφίασαν στο σημείο που τον είχαν σφάξει.

Η δε χήρα μητέρα του που δεν είχε άλλο παιδί, μέρα νύχτα θρηνούσε απαρηγόρητα τον άδικο χαμό του παλικάριού της.

Πέρασε αρκετό διάστημα από τότε. Κάποια Τουρκάλα λεχώνα, που το σπίτι της ήταν στην άκρια του χωριού, κάθε φορά που σηκωνόταν τη νύχτα για να θηλάσει το μωρό - της, έβλεπε από το παράθυρο του σπιτιού της ένα φως να κατεβαίνει σαν προβολέας από τον ουρανό και να στέκεται επάνω από το σημείο, όπου είχαν ενταφιάσει οι χριστιανοί τον Αναστάσιο. Στην αρχή φοβήθηκε να μιλήσει. Όταν όμως το υπερφυσικό αυτό φαινόμενο εξακολούθησε να φαίνεται κάθε βράδυ, αναγκάστηκε να πάει κρυφά στον ιερέα του χωριού και να εξομολογηθεί αυτό που έβλεπε και την είχε συγκλονίσει.

Ο ιερέας με μερικούς ευσεβείς χριστιανούς, πήγαν στο σημείο αυτό, άνοιξαν τον τάφο του Αναστασίου κι αμέσως μια άρρητη ευωδία ξεχύθηκε μέσα απ' αυτόν. Το αριστερό χέρι του νεκρού, εκείνο το χέρι που είχε σώσει την κοπέλα, ήταν κίτρινο σαν το φλουρί κι ευωδίαζε ακόμα περισσότερο από το υπόλοιπο σώμα.

Τότε ο ιερέας είπε να σκεπάσουν πρόχειρα τον τάφο και αποφάσισε ο ίδιος με μερικούς άλλους χριστιανούς να ενημερώσει τον Δεσπότη στη Σαμψούντα. Ο Δεσπότης άκουσε με συγκίνηση την θαυμαστή εκείνη ιστορία και αφού δόξασε το Θεό, «τον θαυμαστόν εν τοις Αγίοις αυτού», εσύναξε τους ιερείς της περιοχής και τους το ανακοίνωσε. Σε λίγες ημέρες πήγαν όλοι μαζί στον τάφο του Αγίου, διαπίστωσαν το θαυμαστό γεγονός και προσκύνησαν δακρύβρεκτοι το μαρτυρικό λείψανο. Ο Δεσπότης, με ευλάβεια πολλή, απέσπασε το αριστερό χέρι του Αναστασίου και το μετέφερε στην εκκλησία του χωριού. Εκεί το τοποθέτησε σε λειψανοθήκη και είπε στον ιερέα να βάλει μια κανδήλα, κοντά στο αγιασμένο λείψανο. Πλήθος οι χριστιανοί πήγαιναν με ευλάβεια και το προσκυνούσαν.

Η δε μητέρα του Αναστασίου ζήτησε -καθώς είπαν-και της έδωσε ο ιερέας ένα δαχτυλάκι από το αγιασμένο χέρι του παιδιού της, το οποίο τοποθέτησε σαν θησαυρό ανεκτίμητο στο εικονοστάσι της.

Τί απέγινε το ιερό λείψανο του Αναστασίου με την ανταλλαγή των πληθυσμών, κανείς δεν έμαθε ποτέ. Ο Θεός μόνο γνωρίζει, ο οποίος άντιδοξάζει στην αληθινή ζωή μαζί με τους Αγίους ομολογητές και μάρτυρες τον Αναστάσιο, που θυσιάστηκε υπερασπιζόμενος την πίστη και το Γένος του.

Πηγή: Βασιλικής Ράλλη, «Ο Γολγοθάς του Ελληνισμού της Ανατολής - Αληθινές ιστορίες από την Καταστροφή, Η θαυμαστή ιστορία του Αναστασίου Μια σελίδα από το άγραφο Μαρτυρολόγιο, Εκδόσεις Άγιος Αρσένιος, α' έκδοση, Μάιος 2007, Ιερόν Ησυχαστήριο «Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης», Βατοπαίδι Χαλκιδικής.